

[Camre]

efter erhvervelsen, bliver man derimod beskattet.

I denne lovgivning har det så været nødvendigt at indbygge en særlig såkaldt værnsregel, fordi man som hovedaktionær i et selskab ellers ville kunne afhænde praktisk talt hele virksomheden uden beskatning, og det har selvsagt ikke været meningen. Det, vi har ønsket at fremme, er investeringen i aktier, altså dette, at man, om jeg så må sige, investerer i, besidder og vedbliver med at besidde aktierne, men vi ønsker ikke at lette adgangen til at skille sig af med et foretagende.

Reglen om beskatning af hovedaktionærerne virker derfor således, at den, der besidder 25 pct. eller mere af aktiekapitalen, eller som har 50 pct. eller mere af stemmeindflydelsen i selskabet, ikke kan afhænde sine aktier uden beskatning. Det er således, at vi i begrebet hovedaktionær foruden den enkelte ejer også indbefatter den pågældendes nærmeste familie i såvel opstigende som nedstigende linje.

I disse tilfælde indrømmes der dog nogle fradrag, som er 9 pct. af erhvervelsessummen for aktierne pr. besiddelsesår efter 1981, og efter nogle samtidige regler 125.000 kr., hvis man afhænder hele aktiekapitalen, og forholdsvis mindre, hvis man kun afhænder forholdsvis deraf, idet den ene af disse fradragsregler erstatter den anden; man kan ikke få dem begge to samtidig.

Vi er opmærksomme på, at der i den forbindelse kan være et problem, som består i, at man kan opdele et selskab og få de enkelte dele af det ned under disse grænser og på den måde altså i teorien i hvert fald slippe for beskatning. Det er et forhold, som vi gerne vil se på under udvalgsbehandlingen, for hvis det er en praktisk mulighed, må vi naturligvis se på at tage højde for den.

Det er socialdemokratiets ønske, at disse to lovforslag, nr. L 140 og L 141, og for så vidt også nr. L 142, som vi skal behandle bagefter, vil medvirke til at øge interessen for investering i aktier og dermed medvirke til, at vi får øgede investeringer i erhvervslivet, får skabt flere arbejdspladser og dermed får skabt en større produktion og en højere beskæftigelse.

Jeg skal anbefale de to lovforslag til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Ellemann-Jensen (V):

Venstre er enig i hensigten med de to lovforslag, som vi behandler her, nemlig at sikre en stærkt tiltrængt forenkling og en lempelse af de regler, der gælder for beskatning af fortjeneste ved afståelse af aktier, og der sker da også både en forenkling og en lempelse med disse lovforslag, men der er unægtelig også nogle problemer, som står tilbage, og det gælder især problemerne i forbindelse med generationsskiftet.

Det er helt indlysende, at der skal være nogle værnsregler i en lovgivning som den, man lægger frem her, og man har altså lavet nogle værnsregler med de særlige bestemmelser for behandling af hovedaktionærer, men forslaget om at trække en meget omfattende personkreds ind i definitionen af begrebet hovedaktionær virker ikke særlig hensigtsmæssigt. Det er jo ganske overordentlig komplicerede udredninger, man skal foretage fra skattevæsenets side for at finde ud af, hvem der overhovedet er hovedaktionær, og man kan komme ud i ganske absurde situationer. Ganske vist foreslår man en ændring af skattekontrolloven, sådan at skattemyndighederne har mulighed for at søge en række oplysninger, men det vil ofte være oplysninger, som en aktionær ikke selv har mulighed for at få, og man kunne tænke sig den situation, at f. eks. et par søskende, der måske ikke var på særlig god talefod, ville være ude af stand til at vide, hvorvidt de faldt ind under en hovedaktionærregel, fordi de ikke vidste, hvor meget de andre egentlig besad af aktier. Den værnsregel, man har valgt, virker derfor ganske overordentlig kompliceret, og vi må i udvalget se på, om vi dog ikke kunne finde en mere rimelig måde at løse de problemer på.

Men også på andre punkter forekommer behandlingen af hovedaktionærer skadelig for generationsskiftet. Der er f. eks. dette 9 pct.s tillæg, som man vil lægge på med virkning fra 1981. Man kan for det første spørge, hvorfor i alverden man ikke vil lægge et tillæg på anskaffelsessummen for perioden før 1981. Sådan som man foreslår det her, vil der ske det, at den inflation, der har været i tiden op til 1981, vil blive fuldt beskattet med 50 pct., og det vil i en lang årrække endnu kunne være en væsentlig hæmsko for generationsskiftet. Hvorfor lægger man sig fast på 9 pct.? Var det dog ikke mere rimeligt eventuelt at sigte på et variabelt tillæg i